

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 29. listopadu 2022 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Zouhara a soudců Mgr. Aleše Rýznara a Mgr. Daniela Hřivňackého odvolání **obžalovaných M.R.**, nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, **J.D.**, nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, a **Z.N.**, nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, a **státního zástupce** Krajského státního zastupitelství v Brně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 4. 2022, č.j. 46 T 2/2021-2808, a rozhodl

takto:

I. Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr.ř. se z podnětu odvolání obžalovaného M.R. napadený rozsudek částečně zrušuje, a to ve výroku o trestu.

II. Za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr.ř. se nově rozhoduje tak, že

obžalovanému
M.R.,

se za zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) tr. zákoníku ve znění účinném od 1. 10. 2020 ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku (body 1-6), ohledně něhož zůstal výrok o vině nezměněn,

ukládá

podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 3 (tří) roků.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku peněžitý trest ve výši 500 (pěti set) denních sazeb po 1 000 (jednom tisíci) Kč, tedy celkem ve výši 500 000 (pěti set tisíc) Kč.

III. Podle § 256 tr.ř. se odvolání obžalovaných J.D., Z.N. a státního zástupce zamítají.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 6. 4. 2022, č.j. 46 T 2/2021-2808, byli obžalovaní M.R. a J.P. v bodech 1.-6. uznáni vinnými zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) tr. zákoníku ve znění účinném od 1. 10. 2020 ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a obžalovaní J.D. v bodech 1., 2. a 4. a Z.N. v bodech 2., 3. a 4. zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) tr. zákoníku ve znění účinném od 1. 10. 2020 ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku ve formě pomoci dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, kterých se dle skutkových zjištění nalézacího soudu měli dopustit tím, že **obžalovaní M.R. a J.P.** po vzájemné dohodě s cílem zkrátit daň z přidané hodnoty a vylákat nadměrný odpočet u společností XXXXX, IČ: XXXXX, tehdy se sídlem XXXXX, nyní se sídlem XXXXX (dále jen XXXXX) a XXXXX, IČ: XXXXX, tehdy se sídlem XXXXX (dále jen XXXXX), která byla k datu 27. 6. 2013 vymazána z obchodního rejstříku, při zneužití ustanovení o osvobození od daně dle § 64 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, vytvořili řetězec ze společností, v rámci kterého předstírali nákup zboží – dílů výpočetní techniky, a jeho další prodej, aniž disponovali zbožím či prostředky na úhradu zboží, přičemž **obžalovaný M.R.** jako společník, tedy osoba mající majetkovou účast ve společnostech XXXXX, IČ: XXXXX, tehdy se sídlem XXXXX (dále jen XXXXX), která byla k datu 12. 7. 2017, již pod obchodní firmou XXXXX, vymazána z obchodního rejstříku, a XXXXX, IČ: XXXXX, tehdy se sídlem XXXXX (dále jen XXXXX), která byla k datu 10. 10. 2019 vymazána z obchodního rejstříku, a jako osoba otevřeně či skrytě ovládající společnosti XXXXX, (nyní XXXXX v likvidaci) IČ: XXXXX, tehdy se sídlem XXXXX (dále jen XXXXX) prostřednictvím Z.N., XXXXX a XXXXX prostřednictvím E.R. a společnost XXXXX, IČ: XXXXX, tehdy se sídlem XXXXX (dále jen XXXXX), která byla k datu 17. 5. 2016 vymazána z obchodního rejstříku, prostřednictvím J.D., které dosadil jako jednatele daných společností, a následně na základě plné moci za tyto společnosti jednal a vystupoval i před správcem daně, v úmyslu zkrátit daň z přidané hodnoty u společností XXXXX a XXXXX, vystavil, případně dal pokyn k vystavení faktur jménem společností XXXXX, XXXXX, XXXXX a XXXXX na prodej elektroniky a dílů výpočetní techniky, které nechal podepsat jednatele společnosti nebo je podepsal sám,

ačkoliv si byl vědom toho, že zdanitelné plnění dle vystavených faktur poskytnuto nebylo, a následně tyto faktury předal nebo nechal předat spolu s předávacími protokoly statutárnímu zástupci společností XXXXX a XXXXX J.P., kdy si byl vědom toho, že tyto společnosti XXXXX a XXXXX předmětné faktury neuhradí a uplatní na základě uvedených faktur nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění v celkové výši 5 378 400 Kč,

obžalovaný J.P. v období od 17. 10. 2007 do 19. 10. 2010 jako jediný jednatel společnosti XXXXX, a v období od 18. 5. 2009 do současnosti jediný jednatel společnosti XXXXX převzal od M.R. nebo jiné osoby faktury společností XXXXX, XXXXX, XXXXX a XXXXX, nechal tyto faktury zaevidovat do účetnictví společností XXXXX a XXXXX a uplatnit z nich nárok na odpočet DPH na vstupu, ačkoliv předmětné zboží neobdržel a nedisponoval finančními prostředky na jeho úhradu, a posléze deklaroval dodání tohoto zboží do jiného členského státu Evropské unie, konkrétně společnosti XXXXX, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX (dále jen XXXXX), zneužívaje přitom ustanovení § 64 odst. 1 zákona o DPH osvobozující od daně dodání zboží do jiného členského státu, ačkoliv toto zboží nikdy na Slovensko nedodal, a na základě uvedených faktur přijatých od společností XXXXX, XXXXX, XXXXX a XXXXX pak požadoval po správci daně vyplacení nadměrného odpočtu za předmětná období, kdy jako jednatel

1. dne 26. 4. 2010 podal u Finančního úřadu Brno II jménem společnosti XXXXX přiznání k DPH za zdaňovací období I. čtvrtletí 2010, ve kterém uplatnil v rozporu s ustanovením § 73 zákona o DPH nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu z faktury přijaté od společnosti XXXXX ve výši 210.800 Kč, a to

Faktura	Dodavatel	DUZP	Základ daně	Daň
FV2000011	XXXXX	30. 3. 2010	1 054 000	210 800

ačkoliv předmětné zboží neobdržel, a následně uplatnil v rozporu s § 64 odstavec 1 zákona o DPH nárok na osvobození od daně z přidané hodnoty z důvodu dodání zboží do jiného členského státu na základě faktury č. FV10/01/001 ze dne 6. 4. 2010, základ daně 1 106 700 Kč společnosti XXXXX, a uplatnil nárok na vyplacení nadměrného odpočtu ve výši 211 125 Kč, který mu nebyl vyplacen, čímž se pokusil vylákat nadměrný odpočet ve výši 210 800 Kč,

2. dne 28. 4. 2010 podal u Finančního úřadu Brno II jménem společnosti XXXXX přiznání k DPH za zdaňovací období březen 2010, ve kterém uplatnil v rozporu s § 73 zákona o DPH nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu z faktur přijatých od společnosti XXXXX a XXXXX v celkové výši 479 238 Kč, a to:

Faktura	Dodavatel	DUZP	Základ daně	Daň
FV2000009	XXXXX	31. 3. 2010	1 242 000	248 400
FV2000010	XXXXX	31. 3. 2010	1 240 000	248 000

ačkoliv si byl vědom, že zboží neobdržel, v rozporu s § 64 odstavec 1 zákona o DPH uplatnil nárok na osvobození od daně z přidané hodnoty z důvodu dodání zboží do jiného členského státu na základě faktur č. FV1055009 ze dne 31. 3. 2010 základ daně 1 304 100 Kč

a č. FV1055010 ze dne 31. 3. 2010 základ daně 1 302 000 Kč společnosti XXXXX, a uplatnil nárok na vyplacení nadměrného odpočtu ve výši 301 232 Kč, který mu byl správcem daně vyplacen, čímž vylákal nadměrný odpočet ve výši 301 232 Kč a zkrátil daň z přidané hodnoty ve výši 178 006 Kč,

3. dne 26. 5. 2010 podal u Finančního úřadu Brno II jménem společnosti XXXXX přiznání k DPH za zdaňovací období duben 2010, ve kterém uplatnil v rozporu s § 73 zákona o DPH nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu z faktury přijaté od XXXXX ve výši 263 000 Kč,

Faktura	Dodavatel	DUZP	Základ daně	Daň
FV2000010	XXXXX	30. 4. 2010	1.315.000	263.000

ačkoliv si byl vědom, že zboží neobdržel, a následně uplatnil v rozporu s § 64 odstavec 1 zákona o DPH nárok na osvobození od daně z přidané hodnoty z důvodu dodání zboží do jiného členského státu na základě faktury č. FV1055015 ze dne 25. 5. 2010 základ daně 1 380 700 Kč společnosti XXXXX a uplatnil nárok na vyplacení nadměrného odpočtu ve výši 247 357 Kč, který mu byl správcem daně vyplacen v částce 192 699 Kč, čímž vylákal nadměrný odpočet v částce 192 699 Kč, pokusil se neoprávněně vylákat nadměrný odpočet ve výši 54 658 Kč a zkrátil DPH ve výši 15 643 Kč,

4. dne 28. 6. 2010 podal u Finančního úřadu Brno II jménem společnosti XXXXX přiznání k DPH za zdaňovací období květen 2010, ve kterém uplatnil v rozporu s § 73 zákona o DPH nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu z faktur přijatých od společností XXXXX, XXXXX, XXXXX a XXXXX v celkové výši 3 077 200 Kč, a to:

Faktura	Dodavatel	DUZP	Základ daně	Daň
FV2000012	XXXXX	15. 5. 2010	2 310 000	462 000
FV2000013	XXXXX	30. 5. 2010	2 310 000	462 000
FV2000035	XXXXX	20. 5. 2010	1 760 000	352 000
FV2000036	XXXXX	31. 5. 2010	1 760 000	352 000
FV2000018	XXXXX	14. 5. 2010	1 242 000	248 400
FV2000019	XXXXX	21. 5. 2010	1 242 000	248 400
FV2000020	XXXXX	31. 5. 2010	1 242 000	248 400
FV2000067	XXXXX	20. 5. 2010	1 760 000	352 000
FV2000068	XXXXX	31. 5. 2010	1 760 000	352 000

ačkoliv si byl vědom, že zboží neobdržel, a následně uplatnil v rozporu s § 64 odstavec 1 zákona o DPH nárok na osvobození od daně z přidané hodnoty z důvodu dodání zboží do jiného členského státu na základě faktur č. FV1055015 ze dne 25. 5. 2010 základ daně 1 380 700 Kč, č. FV1055016 ze dne 2. 6. 2010 základ daně 2 425 500 Kč, č. FV1055017 ze dne 7. 6. 2010 základ daně 3 696 000 Kč, č. FV1055018 ze dne 11. 6. 2010 základ daně 1 304 100 Kč, č. FV1055019 ze dne 16. 6. 2010 základ daně 1 304 100 Kč, č. FV1055020 ze dne 22. 6. 2010 základ daně 3 696 000 Kč společnosti XXXXX a uplatnil nárok na vyplacení nadměrného odpočtu ve výši 3 054 760 Kč, který mu nebyl vyplacen, čímž se pokusil vylákat nadměrný odpočet ve výši 3 054 760 Kč a zkrátil DPH ve výši 22 440 Kč,

5. dne 27. 8. 2010 podal u Finančního úřadu Brno II jménem společnosti XXXXX přiznání k DPH za zdaňovací období července 2010, ve kterém uplatnil v rozporu s § 73 zákona o DPH nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu z faktur přijatých od společností XXXXX a XXXXX v celkové výši 854 600 Kč, a to:

Faktura	Dodavatel	DUZP	Základ daně	Daň
FV2000056	XXXXX	20. 7. 2010	1 072 500	214 500
FV2000057	XXXXX	30. 7. 2010	1 064 000	212 800
FV2000095	XXXXX	20. 7. 2010	1 072 500	214 500
FV2000096	XXXXX	30. 7. 2010	1 054 000	212 800

ačkoliv si byl vědom, že zboží neobdržel, a následně uplatnil v rozporu s § 64 odstavec 1 zákona o DPH nárok na osvobození daně z přidané hodnoty z důvodu dodání zboží do jiného členského státu na základě faktur č. FV1055033 ze dne 23. 8. 2010 základ daně 2.252.250 Kč, č. FV1055034 ze dne 30. 8. 2010 základ daně 2 234 400 Kč společnosti XXXXX, a uplatnil nárok na vyplacení nadměrného odpočtu ve výši 791 552 Kč, který mu nebyl vyplacen, čímž se pokusil vylákat nadměrný odpočet ve výši 791 552 Kč a zkrátit DPH ve výši 63 048 Kč,

6. dne 29. 9. 2010 podal u Finančního úřadu Brno II jménem společnosti XXXXX přiznání k DPH za zdaňovací období srpen 2010, ve kterém uplatnil v rozporu s § 73 zákona o DPH nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu z faktur přijatých od společnosti XXXXX v celkové výši 476 800 Kč,

Faktura	Dodavatel	DUZP	Základ daně	Daň
FV2000066	XXXXX	30. 8. 2010	1 064 000	212 800
FV2000065	XXXXX	20. 8. 2010	1 320 000	264 000

ačkoliv si byl vědom, že zboží neobdržel, a následně uplatnil v rozporu s § 64 odstavec 1 zákona o DPH nárok na osvobození daně z přidané hodnoty z důvodu dodání zboží do jiného členského státu na základě faktur č. FV1055033 ze dne 23. 8. 2010 základ daně 2.252.250 Kč, č. FV1055034 ze dne 30. 8. 2010 základ daně 2 234 400 Kč společnosti XXXXX, a uplatnil nárok na vyplacení nadměrného odpočtu ve výši 945 042 Kč, který mu nebyl vyplacen, čímž se pokusil vylákat nadměrný odpočet ve výši 476 800 Kč, **obžalovaný J.D., E.R. a Z.N.**

toto jednání umožnili a usnadnili pouze formálním výkonem svého zákonného postavení v příslušných společnostech a přenecháním faktického ovládnutí společností, ve kterých byli statutárními zástupci, obžalovanému M.R., kdy

obžalovaný J.D. jako jednatel (v době od 28. 7. 2008 do 16. 1. 2011 jediný jednatel a společník) společnosti XXXXX, jednající jménem společnosti XXXXX, plnil pokyny M.R. a nechal M.R. do účetnictví společnosti XXXXX zaevidovat faktury č. FV2000010, FV2000011, FV2000012, FV2000013 o prodeji zboží – elektroniky a součástek výpočetní techniky, společností XXXXX a XXXXX, které jako jednatel podepsal a uvedl je v přiznáních k DPH společnosti XXXXX, přitom si musel být vědom toho, že plnění dle těchto faktur nebylo poskytnuto a uhrazeno a z takto vystavených faktur bude uplatněn odběratelskými společnostmi nárok na odpočet daně z přidané hodnoty v celkové výši 1 382 800 Kč a jím podepsané faktury a protokoly o předání zboží budou použity u správce daně k doložení uskutečněného zdanitelného plnění,

obžalovaná E. R. v době od 27. 2. 2009 do 4. 3. 2011 jako jediná jednatelka společnosti XXXXX, a v době od 27. 2. 2009 do 10. 10. 2019 jako jediná jednatelka společnosti XXXXX, jednající jménem společností XXXXX a XXXXX plnila pokyny svého syna, M.R., kdy do účetnictví těchto společností nechala zaevidovat faktury o prodeji zboží, součástek výpočetní techniky, společnosti XXXXX, a to faktur č. FV2000035, FV2000036, FV2000056, FV2000057, FV2000065, FV2000066 do účetnictví XXXXX, a faktur č. FV2000067, FV2000068, FV2000095, FV2000096 do účetnictví XXXXX, které buď

podepsala ona, nebo její syn M.R., a uvedla je v přiznáních k DPH společnosti XXXXX a XXXXX, přitom si musela být vědoma toho, že plnění dle těchto faktur nebylo poskytnuto a uhrazeno a z takto vystavených faktur bude uplatněn odběratelskou společností nárok na odpočet daně z přidané hodnoty v celkové výši 2 739 400 Kč a jí podepsané faktury a protokoly o předání zboží budou použity u správce daně k doložení uskutečněného zdanitelného plnění,

obžalovaný Z.N. jako jednatel (v době od 3. 9. 2008 do 2. 11. 2016 jediný jednatel a společník) společnosti XXXXX, jednající jménem společnosti XXXXX, plnil pokyny M.R., kterého nechal do účetnictví společnosti XXXXX zaevidovat faktury č. FV2000009, FV2000010, FV2000018, FV2000019,

FV2000020 o prodeji zboží – elektroniky a součástek výpočetní techniky, společnosti XXXXX, z nichž podepsal minimálně faktury FV2000019 a FV2000010 a nechal je M.R. uvést v přiznáních k DPH společnosti XXXXX, přitom si musel být vědom toho, že společnost nedisponuje prostředky na úhradu zboží, plnění dle těchto faktur nebylo poskytnuto a uhrazeno a z takto vystavených faktur bude uplatněn společností XXXXX nárok na odpočet daně z přidané hodnoty v celkové výši 1 256 600 Kč a jím podepsané faktury a protokoly o předání zboží budou použity u správce daně k doložení uskutečněného zdanitelného plnění, tímto jednáním J.P. spolu s M.R. vylákali nadměrný odpočet ve výši 493 932 Kč, pokusili se vylákat nadměrný odpočet ve výši 4 588 570 Kč a zkrátili daň z přidané hodnoty ve výši 279 137 Kč, celkem tedy 5 361 638 Kč, a na tomto jednání se podíleli zejména vystavením nebo umožněním vystavit faktury J.D. (pod bodem 1, 2 a 4) v celkové výši 1 382 800 Kč, E.R. (pod bodem 4, 5, 6) v celkové výši 2 739 400 Kč a Z.N. (pod bodem 2, 3, 4) v celkové výši 1 256 600 Kč.

2. Za tato jednání byli odsouzeni, a to **obžalovaný M.R.** podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 4 let a 6 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výši 500 denních sazeb po 1 000 Kč, tedy celkem ve výši 500 000 Kč. **Obžalovaný J.P.** podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 let, kdy podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku mu byl uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu nebo prokuristy v obchodních korporacích a družstvech na dobu 5 let. **Obžalovaný J.D.** podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 2 let, přičemž podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku mu byl dále uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu nebo prokuristy v obchodních korporacích a družstvech na dobu 5 let. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výši 200 denních sazeb po 2 750 Kč, tedy celkem ve výši 550 000 Kč. **Obžalovaný Z.N.** podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 2 let, přičemž podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku mu byl uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu nebo prokuristy v obchodních korporacích a družstvech na dobu 5 let. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výši 200 denních sazeb po 1 000 Kč, tedy celkem ve výši 200 000 Kč.

3. Rozsudek napadli opravnými prostředky obžalovaní M.R., J.D., Z.N. a dále pak státní zástupce v neprospěch obžalovaného J.P.. Pro úplnost je třeba uvést, že zmíněným rozsudkem bylo rozhodnuto také o vině a trestu obžalované E.R., kterážto byla také odvolatelkou, a o jejím opravném prostředku bylo rozhodnuto dne 3. 11. 2022 v neveřejném zasedání usnesením Vrchního soudu v Olomouci pod č.j. 4 To 39/2022-2877, a to tak, že podle § 253 odst. 3 tr.ř. bylo její odvolání odmítnuto. Pokud jde konkrétně o jednotlivé odvolatele, tak **státní zástupce** opravný prostředek zaměřil v neprospěch obžalovaného J.P. a směřoval jej do výroku o trestu, neboť dle jeho názoru uložený trest odnětí svobody, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu, považuje za nepřiměřeně mírný s ohledem na roli obžalovaného při páčání trestné činnosti a zejména při porovnání takového trestu s tresty uloženými obžalovaným J.D., E. R. a Z. N.. Těmto obžalovaným byl rovněž uložen trest odnětí svobody, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu, navíc jim byl uložen peněžitý trest a trest zákazu činnosti, přičemž je nutno zohlednit skutečnost, že obžalovaní J.D., E. R. a Z. N. se jednání dopustili jako pomocníci, výše zkrácené daně je v případě obžalovaného J.D. dána částkou 1 382 800 Kč, v případě obžalované E. R. částku ve výši 2 739 400 Kč a v případě obžalovaného Z. N. ve výši 1 256 600 Kč. Porovnáním uvedeného je patrné, že jednáním obžalovaného J.P. měla být způsobena dvojnásobná škoda ve srovnání s obžalovanou E. R., navíc se jednání dopustil jako pachatel v úmyslu přímém a toto bylo klíčové pro spáchání trestného činu, neboť to byl on, kdo nechal podat příznání k DPH zájmových společností, ve kterých deklaroval nepravdivé skutečnosti, na jejichž základě mělo dojít k vylákání nadměrného odpočtu. Dále pak porovnával celkově uložený trest tomuto obžalovanému s tresty uloženými obžalované E. R. a M.R., a dospěl k závěru, že trest uložený obžalovanému J.P. se jeví jako nepřiměřeně mírný. Odvolatel respektoval rozhodnutí soudu působit na obžalovaného trestem odnětí svobody nespojeným s přímým výkonem trestu, nicméně má za to, že tento by měl být spojen s dalšími opatřeními, která zajistí řádnou kontrolu nad chováním obžalovaného a měl mu být tedy uložen trest odnětí svobody, jehož výkon by byl podmíněně odložen a měl by být nad ním stanoven dohled dle § 84 a § 85 odst.1 tr. zákoníku při stanovení maximální zkušební doby. Závěrem svého opravného prostředku proto navrhl, aby Vrchní soud v Olomouci vyhověl jeho podanému odvolání a z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr.ř. zrušil napadený rozsudek ohledně obžalovaného J.P. a podle § 259 odst. 3 tr.ř. ve věci sám rozhodl.
4. **Obžalovaný M.R.** v písemném odůvodnění opravného prostředku, zpracovaném jeho obhájcem, uvedl, že je zaměřen do výroku o vině i trestu. Namítl, že nalézací soud při úvahách o výši trestu zcela zjevně přihlížel k odsouzením, která v jeho případě byla zahlazena, resp. v jednom případě amnestována prezidentem republiky. Přihlédl také k tomu, že se projednávané trestné činnosti dopouštěl v době podmíněného odsouzení, kdy právě tento zmíněný podmíněný trest byl amnestován prezidentem republiky. Dále pak poukázal na dobu, která uplynula od projednávané trestné činnosti, což je více než 12 let, kdy vedl řádný život, přičemž tuto zásadní skutečnost, mající vliv na výši trestu, resp. možnost uložení podmíněného trestu, nalézací soud zcela opomenul. V tomto směru poukázal na to, že vedle práva na osobní svobodu by mělo být rovněž kompenzováno porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě. Dále pak poukázal v bodě 257. odůvodnění napadeného rozsudku na výpověď svědka S., kdy se neztotožnil se závěry, které v tomto směru učinil ve vztahu k tomuto svědkovi nalézací soud, pokud jde o změnu ve výpovědi tohoto svědka. Má za to, že jeho obrat proti vyjádření v přípravném řízení nemůže být za žádných okolností logický, jak uvedl nalézací soud. Pod stejným bodem odůvodnění napadeného rozsudku nalézací soud uvedl, že mimo vlastního doznání J. P., případně údajů svědka W., lze takto vnímat i údaje spoluobžalovaných J. D. a Z. N., kteří vyloučili svůj podíl na faktické realizaci dodávek a nelze zde přehlédnout ani údaje svědkyně K. k účelovosti jejích podpisů na konkrétních dokladech. K těmto tvrzením obžalovaný namítl, že obžalovaný J. P. se nikdy nedoznal k tomu, že uskutečněné obchody byly fiktivní, a rovněž svědkyně K. nikdy netvrdila, že podpisy na dokladech nejsou její vlastní. Rovněž tvrzení, že neexistence reálného plnění vyplývá nejen z částečného doznání obžalovaných, jsou založena na jakési fabulaci, neboť mu není známo, že by se některý z obžalovaných doznával ve smyslu fiktivnosti konkrétních obchodů. Jedná se pouze o demonstrativní výčet nepřesností, ze kterých nalézací soud vycházel při rozhodování o jeho

vině a trestu. Má tak za to, že na základě provedeného dokazování nemůže nalézací soud spolehlivě uzavřít, že jeho vina byla prokázána bez důvodných pochybností, nelze dospět k tomu, že by bylo možno dovodit jediný závěr, že se jednání, které je mu kladeno za vinu, skutečně dopustil a současně vyloučit jiný skutkový závěr. V tomto směru poukázal na princip presumpce nevinny, ovládající trestní řízení a ve vztahu k tomu se vztahující nálezy Ústavního soudu. Závěrem svého opravného prostředku navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek ohledně jeho osoby zrušil a podle § 226 písm. a), písm. c) tr.ř. jej v celém rozsahu zprostil obžaloby, event. aby napadený rozsudek zrušil v části výroku o trestu a sám ve věci rozhodl tak, že mu za spáchaný trestný čin uloží trest mírnější.

5. **Obžalovaný Z.N.** v písemném odůvodnění opravného prostředku, zpracovaném jeho obhájcem, uvedl, že je zaměřen proti výroku o vině a trestu, kdy úvodem uvedl, že spoluobžalovanému M.R. důvěřoval a nechal se zapsat jako majitel nebo jednatel do řady společností, které na základě generálních plných mocí řídil a ovládal právě jmenovaný, sám do chodu společností nezasahoval a neměl z toho příjmy. Pokud jde o předmětnou věc, pak v zásadě poukázal na stejnou svoji výpověď v přípravném řízení, kdy jako jednatel společnosti XXXXX vystavil generální plnou moc k zastupování této společnosti spoluobžalovanému M.R., který společnost ovládal a řídil. Dle jeho názoru mu nebylo prokázáno tvrzení nalézacího soudu, že „plnil pokyny M. R., kterého nechal do účetnictví společnosti XXXXX zaevidovat faktury..., z nichž podepsal minimálně faktury ... a nechal je M.R. uvést v příznáních k DPH, přitom si musel být vědom ...“. Pravdou je to, což i konstatoval nalézací soud v napadeném rozsudku, že podpisy na fakturách č. FV2009, FV2000018 a FV 2000020 se liší od podpisů na fakturách FV2000019, FV2000010, přičemž ani ze znaleckého posudku nebylo prokázáno, že by se jednalo o jeho podpis. Naopak bylo konstатовáno nalézacím soudem, že podpisy jsou shodné s podpisy spoluobžalovaného M. R.. Namísto usvědčujícího důkazu o úmyslném jednání nalézací soud uvedl, že jeho výpověď co do věrohodnosti hodnotí jako mizivou, přičemž vycházel ze své hypotézy, že vypovídá dle instrukcí spoluobžalovaného M. R. a je jím také řízen. Tento závěr dovozuje pouze z obsahu hard disku počítače spoluobžalovaného M. R., který obsahoval označení O2,1-MIRI-DATA/WORD 2016/N. podání vysvětlení.doc. V průběhu dokazování nebylo prokázáno, že by byl s obsahem hard disku seznámen, event. přiměn k tomu, aby se jeho obsah naučil či mu byl obsah hard disku nebo jen výše uvedený soubor předán za účelem podání nepravdivého vysvětlení. Dedukce nalézacího soudu, že když v přípravném řízení přiznal, že nějaké papíry podepisoval, ale již si nepamatuje jaké, tak se jednalo o inkriminované faktury, je zcestná, kdy se mohlo jednat např. o podepisování plných mocí apod. Dle jeho názoru nebylo prokázáno, že vědomě či nevědomě jako „bílý kůň“ zakrýval kriminální aktivity jiných osob a měl z toho prospěch. Ve své důvěřivosti neměl do roku 2019 pocit, že by spoluobžalovaný M. R. konal jeho jménem nějakou trestnou činnost. Trvá na tom, že odůvodnění napadeného rozsudku neodpovídá ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř. a tam uvedeným zákonným požadavkům. Je neúplné a není v souladu s provedenými důkazy a domnívá se proto, že nalézací soud vycházel z neúplného a nejasně zjištěného skutkového stavu, a proto jeho skutková zjištění nemohou obstát. Za této situace proto navrhl, aby odvolací soud podle § 258 odst. 2 tr.ř. zrušil rozsudek v části, týkající se jeho osoby, nebo podle odst. 1 písm. b), písm. c), písm. e) tr.ř. rozsudek zrušil a podle § 259 odst. 1 tr.ř. vrátil nalézacímu soudu k novému projednání.
6. **Obžalovaný J.D.** v písemném odůvodnění opravného prostředku, zpracovaném jeho obhájcem, uvedl, že je zaměřen do výroku o vině a trestu, neboť má za to, že napadený rozsudek se nevypořádal s jeho obhajobou, týkající se především absence subjektivní stránky ve formě úmyslu a je tak nepřezkoumatelný. Z úvah nalézacího soudu je možno spíše dovodit existenci zavinění ve formě nedbalosti, přičemž v jiné části odůvodnění napadeného rozsudku bez dalšího konstatuje existenci údajného nepřímého úmyslu, aniž by však tyto závěry odpovídajícím způsobem rozvedl a zejména podložil okolnostmi či zjištěními, vyplývajícími z provedeného dokazování. Nedostatky shledal i v otázce naplnění objektivní stránky trestného činu, tedy jakým konkrétním způsobem se měl vlastně jednání kladeného mu za vinu dopustit. Poukázal na skutkovou větu v obžalobě a ve vztahu k této uvedl, že ani z obsahu obžaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Říhová.

není zřejmé, se kterými z mnoha v řízení předložených dokladů je vlastně spojováno jeho jednání, a to vše za situace, kdy dotčené listiny jsou přikládány vždy v mnoha různých verzích, často bez jeho podpisu. Uvedené dle jeho názoru svědčí pro důkazní nouzi obžaloby, kdy tento stav nalézací soud zcela ignoroval. Dle jeho názoru úvahy nalézacího soudu o údajné nereálnosti proběhnuvších obchodních případů v počtu 4 představují do značné míry jeho domněnky či často pouhé spekulace, nepodložené jakýmkoli důkazy, které nelze označit jako obecně známé skutečnosti. Nalézací soud se dopustil téhož vadného postupu jako jiné orgány činné v trestním řízení v obdobných případech, spočívajícího v tom, že fakticky převzal úvahy a závěry správce daně a dovozoval závěry způsobem korespondujícím daňovému řízení nikoli řízení trestnímu, což je v rozporu s rozhodovací praxí Nejvyššího soudu. Má tak za to, že i přes obsáhlost odůvodnění napadeného rozsudku je ve vztahu k němu tento nepřezkoumatelný, a proto navrhl, aby odvolací soud předmětný rozsudek zrušil ve vztahu k jeho osobě a věc vrátil Krajskému soudu v Brně k novému projednání a rozhodnutí. Tento opravný prostředek následně obžalovaný prostřednictvím svého obhájce doplnil podáním ze dne 18. 11. 2022, kdy jednotlivé body, které stručně zmínil, podrobněji rozvedl a specifikoval. Jedná se o problematiku naplnění subjektivní stránky, objektivní stránky, jakož i přezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Předně rekapituloval skutečnosti, které jsou mu obžalobou kladeny za vinu a o kterých následně rozhodl i v napadeném rozsudku nalézací soud. Poukázal na popis skutkového stavu ve skutkové větě, kde je uvedeno a je mu kladeno za vinu jednání spojené s vystavením faktur společnosti XXXXX (v krátkosti koncových čísel 10-13) v období od 30. 3. 2010 do 30. 5. 2010 s tím, že jeho součinnost je spojována s podpisem těchto faktur a jejich uvedením v rámci přiznání k DPH společnosti XXXXX. V tomto směru pak ve vztahu k jednotlivým fakturám uvedl, zda obsahuje či neobsahuje jeho podpis, a to i v různých jejich předložených variantách. Namítl, že nalézací soud nespifikoval, zda v případě faktur koncového čísla 11, 12 a 13 to byly varianty těchto listin obsahující jeho podpis, které byly zaúčtovány a se kterými je spojován popsáný škodlivý následek. Ve většině případů není zřejmé, kde se jednotlivé varianty listin vzaly, z jakého pramene byly získány, zda se jedná skutečně o autentické listiny apod. Nalézací soud k tomuto nepodal žádné vysvětlení, přičemž jeho argumentace, odkazující na jisté pozůstatky zdrojové či související trestní věci, nejsou způsobilé odstranit popsáné pochybnosti o autenticitě listin a v konečném důsledku i rozporu ve skutkových tvrzeních obžaloby, která byla nalézacím soudem přijata. V této souvislosti poukázal na to, že na konkrétních číslech listu státní zástupce v podané obžalobě označil originály jednotlivých faktur, kdy však tyto neobsahují jeho podpis a je tedy otázkou, jak tato skutková tvrzení obžaloby s odkazem na dané listiny je možno spojit se závěrem učiněným nalézacím soudem, že trestná činnost jeho osoby měla být mimo jiné poskytnuta podpisem faktur koncových čísel 10-13. Dále se zabýval problematikou tzv. předávacích protokolů ve vztahu k označeným listinám koncových čísel 0-13 a rovněž tím, zda byly či nebyly opatřeny jeho podpisem a ve kterých případech. S ohledem na rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp.zn. 5 Tdo 130/2010, nalézacímu soudu vytknul nedostatky, týkající se existence jednání, v jehož důsledku předmětný subjekt odvedl nižší částku, než jakou dle zákona odvést měl, dále, že mezi jednáním obviněného a neodvedením daně musí existovat příčinná souvislost a dále absencí úmyslného jednání obviněného. Dle jeho názoru nalézací soud ve výroku o vině dostatečně nepopsal jeho jednání, v jehož důsledku měl konkrétní daňový subjekt odvést nižší částku DPH, než jakou ze zákona odvést měl, a především neidentifikoval příčinnou souvislost mezi takovýmto jednáním a škodlivým následkem. Z provedeného dokazování i vlastní výpovědi spoluobžalovaného M. R. vyplynulo, že veškerou relevantní činnost podnikatelských subjektů, definovaných ve výroku napadeného rozsudku, zajišťoval právě on, tedy obžalovaný M. R. a nikoli odvolatel, a to včetně zajištění zpracování daňového přiznání. Dále uvedl, že podstatná část listin nezbytných ke vzniku škodlivého následku neobsahuje jeho podpis. Přes obsáhlé a složitě strukturované úvahy nalézacího soudu v odůvodnění napadeného rozsudku je možno jednoznačně konstatovat, že výsledky provedeného dokazování nekorespondují popisu jednotlivých částí jednání přičítaných nalézacím soudem jeho osobě. Pokud nalézací soud buduje rozsáhlé konstrukce, opírající se o důkazní prostředky či zjištění stojící mimo meritum věci vymezené obžalobou,

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Říhová.

resp. s projednávanou věcí fakticky nesouvisející, ze kterých značně složitým způsobem dovozuje naplnění objektivní stránky, jedná se zjevně o bezpředmětné konstrukce. Úvahy v tomto směru ze strany nalézacího soudu pak je možno hodnotit jako nesrozumitelné a do značné míry excesivní. Zabýval se závěry nalézacího soudu ohledně věrohodnosti jeho obhajoby, kterou nalézací soud relativizoval s tím, že musel vědět, že nepodepisuje řádné doklady apod. Svůj vztah k osobě M. R., resp. pohnutky, charakterizoval jako naivní a nedbalé, nicméně v žádném případě jako jednání úmyslně směřující ke spáchání trestného činu, případně jednání, v jehož rámci by byl srozuměn s tím, že se může dopustit trestného činu. Nalézací soud zcela pomíjí jeho vysvětlení, týkající se pohnutek při poskytování přátelských výpomocí M.R. a bez jakékoli opory v provedeném dokazování uzavírá, že pohnutkou, event. motivem, jeho jednání byla údajně ziskuchtivost. Pro tento závěr však neschází jediný z provedených důkazů, kdy za přátelské výpomoci poskytované M.R. obdržel vždy nanejvýš obdobná „přátelská protiplnění“. Dle jeho názoru nebyla spolehlivě vyvrácena jeho obhajoba z pohledu naplnění objektivní stránky trestného činu v tom, že alespoň část obchodního vztahu byla reálná a korespondovala skutečně provedeným obchodním dodávkám. V této souvislosti poukázal na problematiku společnosti XXXXX a osobu svědka S., který zásadním způsobem změnil svoji výpověď před příslušnými státními orgány Slovenské republiky s tím, že jeho výpověď, korespondující nyní přijatým závěrům nalézacího soudu, byla zjevně učiněna až na základě komunikace svědka s orgány správy daní a poplatků Slovenské republiky. Za této situace měl nalézací soud přinejmenším vyslechnout označeného svědka v hlavním líčení, což však neučinil, rozpory v jeho výpovědi zůstávají tak nevyjasněny a o jeho věrohodnosti nelze vůbec hovořit. Pokud jde o naplnění subjektivní stránky, pak uvedl, že pod body 263. a 280. napadeného rozsudku se nalézací soud touto problematikou zabýval, nicméně neuvedl žádný konkrétní přímý či nepřímý důkaz, vyvracející jeho obhajobu, kdy argumentace zde uvedená obsahuje pouze jakési „úporné tvrzení“ nalézacího soudu. Nalézací soud nerozlišuje mezi odpovědností člena statutárního orgánu obchodní společnosti, definovanou normami práva občanského a odpovědností trestní. Vyslovil souhlas s tezí, že neznalost práva neomlouvá i se závěry, že každý, kdo vykonává funkci statutárního orgánu obchodní společnosti, si musí být alespoň v elementární rovině vědom svých povinností a své vlastní odpovědnosti, vyplývající z norem práva občanského, upravující právní poměry podnikatelských subjektů. Tyto zásady však nelze apriori spojovat s předpoklady trestní odpovědnosti, jak bez dalšího činí nalézací soud, kdy je povinností nalézacího soudu v tomto či jiných podobných případech se důsledně zabývat hranicí mezi trestní a netrestní odpovědností, na což v předmětné věci nalézací soud zcela rezignoval. Dle svého přesvědčení nalézací soud fakticky rezignoval na povinnosti vypořádat se se všemi skutečnostmi důležitými pro rozhodnutí, nedokázal se vypořádat s problematikou objektivní stránky a nevysvětlil, z jakých relevantních důvodů dovodil naplnění stránky subjektivní na jeho straně. Za této situace proto navrhl, aby Vrchní soud v Olomouci zrušil napadený rozsudek ohledně jeho osoby a rozhodl o jeho zproštění obžaloby v celém rozsahu.

7. Ve veřejném zasedání, konaném ohledně podaných opravných prostředků, intervenující státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci odkázal na argumentační rovinu uvedenou v písemném vyhotovení odvolání, která směřovala k tomu, aby obžalovanému J. P. byl zpřísněn uložený trest tak, aby byla prodloužena zkušební doba podmíněného odsouzení a stanoven dohled. Oproti návrhu v opravném prostředku již netrval na stanovení dohledu nad obžalovaným, neboť ten ve svém věku již není osobou, u níž by bylo třeba zvýšené kontroly, nejsou mu ani ukládány žádné povinnosti či omezení, jejichž dodržování by muselo být kontrolováno. Tomuto také odpovídal jeho konečný návrh, kdy navrhl, aby odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr.ř. napadený rozsudek částečně zrušil ve výroku o trestu obžalovanému J.P. a podle § 259 odst. 3 tr.ř. sám rozhodl tak, že tomuto uloží trest odnětí svobody v trvání 3 let, jehož výkon bude podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 let a dále mu bude uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu nebo prokuristy v obchodních korporacích a družstvech na dobu 5 let. Obhájkyně obžalovaného M. R. v plném rozsahu odkázala na

písemné vyhotovení opravného prostředku a v rámci konečného návrhu navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek ohledně jejího klienta zrušil a podle § 226 písm. a), písm. c) tr.ř. jej zprostil obžaloby v celém rozsahu. Alternativně pak navrhl, aby po zrušení napadeného rozsudku v části, týkající se výroku o trestu, odvolací soud rozhodl tak, že obžalovanému za spáchaný trestný čin uloží mírnější trest. Obhájce obžalovaného J.P. v rámci vyjádření se k odvolání státního zástupce plně odkázal na písemné vyjádření, které je založeno ve spise a zdůraznil z něj podstatné skutečnosti, jako odstup času, který uplynul od spáchaní trestného činu, změnu osobních poměrů obžalovaného, který je v důchodu a nese veškerou finanční a jinou zátěž spojenou s krachem jeho podnikání. Obžalovaný souhlasí s odůvodněním napadeného rozsudku, a proto odvolání státního zástupce má za nedůvodné a tomu také odpovídá jeho konečný návrh, kdy navrhl, aby odvolání státního zástupce bylo jako nedůvodné zamítnuto. Obhájce obžalovaného J.D. a přednesl svými slovy podstatný obsah písemně zpracovaného odůvodnění opravného prostředku a zdůraznil z něj skutečnosti, které považoval za podstatné. Zabýval se problematikou naplnění objektivní stránky z pohledu popisu jednání obžalovaného a dalšími skutečnostmi, vyplývajícími ze skutkové věty napadeného rozsudku. Dále pak otázkou naplnění subjektivní stránky, formou zavinění, přičemž zdůraznil, že jeho klient jednal naivně, nedbale, ale nikoli úmyslně, přičemž ve zbytku odkázal na rozsáhlé odůvodnění písemně zpracovaného doplňku opravného prostředku. V konečném návrhu pak navrhl, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek ohledně jeho klienta a rozhodl o jeho zproštění obžaloby v plném rozsahu. Obhájce obžalovaného Z. N. odkázal na písemné vyhotovení opravného prostředku a i on z něj zdůraznil pro něj podstatné skutečnosti, přičemž v rámci konečného návrhu se domáhal zrušení napadeného rozsudku, týkající se jeho klienta v plném rozsahu. Intervenující státní zástupce se rovněž vyjádřil k odvoláním podaným ze strany obžalovaných, kdy uvedl, že nalézací soud měl k dispozici dostatek důkazů, aby mohl správně zjistit skutkový stav věci a důkazy provedl v souladu s trestním řádem. Důkazů potvrzujících, že nešlo o skutečnou ekonomickou činnost, byla celá řada a nalézací soud se těmito zabýval na několika stranách odůvodnění napadeného rozsudku. Z tohoto je patrné, že pečlivě hodnotil provedené důkazy, a to ve všech souvislostech, aniž by něco podstatného pominul, vytrhoval nějaké skutečnosti nebo by uvažoval zjevně nelogicky. Pokud jde o problematiku zavinění, pak odkázal na body 263. odůvodnění napadeného rozsudku, kde nalézací soud výslovně uvedl, že obžalovaní byli srozuměni s rozhodujícími skutečnostmi a v jeho úvahách nelze najít nic, co by naznačovalo nedbalostní zavinění. Obžalovaní vůbec nevykonávali obchodní činnost, zcela formálně byli statutárním orgánem jednotlivých společností. K námitkám obžalovaného J.D. a uvedl, že veškeré podepsané faktury byly použity vůči správci daně, a to buď v rámci postupu k odstranění pochybností nebo v rámci vytýkacího řízení, tzn. již při vyměřovací činnosti správce daně a v podstatě již měly přímý význam pro zkrácení daně. Sám obžalovaný uvedl, že podepsal daňová přiznání, ačkoli žádné obchody nesjednával. Za této situace pak vnímá podané opravné prostředky obžalovaných jako nedůvodné.

8. Vrchní soud v Olomouci, jako soud odvolací (§ 252 tr.ř.), zjistil, že odvolání byla podána osobami oprávněnými podle § 246 odst. 1 písm. a), písm. b) tr.ř. a bylo tak učiněno v zákonné lhůtě, vymezené v ustanovení § 248 odst. 1 tr.ř.
9. Jelikož odvolací soud neshledal důvod k zamítnutí či odmítnutí odvolání podle § 253 tr.ř., přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláními vytýkány, odvolací soud přihlížel, pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž byla podána odvolání. Rozsah přezkumné činnosti odvolacího soudu se odvíjel od obsahu jednotlivých opravných prostředků.
10. V řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nebylo shledáno podstatných vad, které by měly za následek, že v tomto řízení byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby, a které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané

části rozsudku /§ 258 odst. 1 písm. a) tr.ř./. V tomto směru žádná z procesních stran nevznesla jakékoli výhrady.

11. Po přezkoumání napadeného rozsudku v kontextu s námitkami odvolatelů odvolací soud zjistil, že je zatížen vadou, a to v případě obžalovaného M. R., kdy jemu uložený trest v přezkoumávané části rozsudku byl shledán nepřiměřeným, přičemž se jedná o vadu rozsudku podřaditelnou pod ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) tr.ř. Ve vztahu ke zjištěnému pochybení postupoval odvolací soud ve smyslu § 259 odst. 3 tr.ř., neboť mohl rozhodnout ve formě rozsudku na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku správně zjištěn. Podrobnosti budou rozvedeny níže v pasáži, týkající se problematiky trestu.
12. Kromě výše uvedeného je možno konstatovat, že se nalézací soud v napadeném rozsudku jinak správně, logicky a přesvědčivě vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Uvedl, jaké důkazy provedl, jak je hodnotil, jak se vypořádal s obhajobou obžalovaných a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. Skutkovým zjištěním nalézacího soudu nelze vytýkat nejasnost nebo neúplnost. Rozsudek netrpí podstatnými vadami a svým obsahem odpovídá zákonným kritériím uvedeným v ustanovení § 120-122 tr.ř., pokud jde o výrok, a v ustanovení § 125 tr.ř. ve vztahu k odůvodnění. Napadený rozsudek je plně přezkoumatelný, neboť z jeho odůvodnění je zřejmé, že nalézací soud respektoval ustanovení § 125 odst. 1 tr.ř. a jsou v něm zachyceny jeho úvahy ohledně toho, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů, jakým způsobem odstraňoval rozpory mezi nimi, jakož i to, jak se vypořádal s obhajobou obžalovaných. Jeho argumentace vychází a také má oporu v provedeném dokazování. Napadený rozsudek je tak jasný, přezkoumatelný a dostatečně odůvodněný. V tomto směru tedy odvolací soud neshledal důvodnými námitky obžalovaných J.D. a Z. N., kteří namítali nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a jeho nedostatečné odůvodnění. K rozsahu provedeného dokazování je možno uvést, že nalézací soud provedl dostupné důkazy v rozsahu pro rozhodnutí nezbytném, v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr.ř. a zjistil tak skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nalézací soud pod bodem 266. odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, proč nedoplňoval dokazování výsledkem svědků P., který zemřel dne 18. 10. 2021, a K., který je t.č. osobou neznámého pobytu, kdy argumentoval dopadem jejich výpovědí na důkazní situaci v předmětné věci. Odvolací soud neshledal v tomto postupu žádného pochybení z pohledu újmy obžalovaných na jejich právech a vnímá jej tak plně souladným se zákonem.
13. Jak vyplývá z opravných prostředků obžalovaných, jejich odvolací námitky atakují zejména hodnotící činnost nalézacího soudu, tedy hodnocení důkazů. Ve vztahu k této problematice v obecné rovině odvolací soud uvádí, že v postupu orgánů činných v trestním řízení, jež je naznačen v ustanovení § 2 odst. 6 tr.ř., je vyjádřena jedna ze základních zásad českého trestního řízení, a to zásada volného hodnocení důkazů. V rámci této v řízení před soudem je to právě nalézací soud, který má právo a také povinnost hodnotit jím provedené důkazy. Zde je možno připomenout, že zákonodárce poměrně významným způsobem omezil možnost odvolacího soudu zasahovat do hodnocení důkazů provedeného soudem nalézacím, což vyplývá z ustanovení § 263 odst. 7 tr.ř., kde deklaroval, že odvolací soud je vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně s výjimkou těch důkazů, které ve veřejném zasedání sám provede. V zásadě i judikatura Ústavního soudu stojí na stanovisku, že zasahovat do hodnocení důkazů soudem prvního stupně lze pouze tehdy, pokud je takovéto hodnocení v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů. Hodnocení důkazů nalézacím soudem v předmětné věci bylo provedeno v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr.ř. při pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu. Bylo důsledně dbáno, aby byly stejně pečlivě objasněny okolnosti, svědčící ve prospěch i v neprospěch obžalovaných. Nalézacímu soudu nelze vytknout, že by některý důkaz neprovedl, některý z provedených důkazů nehodnotil, či že by hodnocení důkazů bylo provedeno v rozporu se zákonem, pravidly formální logiky nebo v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů. Nebylo rovněž zjištěno, že by nalézací soud hodnotil provedené důkazy výběrově nebo jiným než zákonným způsobem.

Za této situace, s odkazem na příslušné pasáže napadeného rozsudku, se odvolací soud nezotožnil s námitkami obžalovaných, jakožto odvolatelů, ohledně nesprávného hodnocení důkazů nalézacím soudem, ale naopak s jeho hodnocením důkazů se plně ztotožnil a podle § 263 odst. 7 věta poslední tr.ř. je tímto hodnocením důkazů také vázán, a proto je možno v podrobnostech na hodnotící pasáže odůvodnění napadeného rozsudku odkázat.

14. Pokud jde o námitky, které obžalovaní M. R., J. D. a Z. N. uvedli ve svých opravných prostředcích, pak se nejedná o námitky nové, ale tyto byly již obžalovanými uplatněny v rámci jejich obhajoby v průběhu celého řízení a reagoval na ně v zásadě i nalézací soud v napadeném rozsudku. Nosnou linií opravných prostředků obžalovaných byla v podstatě jejich argumentace ve směru nesprávného hodnocení důkazů nalézacím soudem, přičemž k tomuto je možno odkázat jednak na pasáže uvedené výše, ale i na pasáže uvedené v napadeném rozsudku v rámci hodnotících úvah nalézacího soudu. Z těchto je zřejmé, jaké důkazy nalézací soud hodnotil, k jakým závěrům dospěl, jakým způsobem se vypořádal s obhajobou obžalovaných a jednotlivými důkazními prostředky ve věci provedenými. Je třeba zdůraznit, že důkazy hodnotil komplexně ve všech vzájemných souvislostech, přičemž na základě takto provedeného hodnocení důkazů bylo možno jednoznačně objektivizovat a ustálit skutkový děj tak, jak je vtělen do skutkové věty napadeného rozsudku. Obžalovaní ve svých opravných prostředcích nastiňují svoji verzi průběhu skutkového děje a v rámci této pak předestírali své hodnotící úvahy k jednotlivým provedeným důkazům, přičemž na základě těchto následně dospěli k závěru o jejich nevině, event. o nutnosti dalšího dokazování před nalézacím soudem. S tímto postupem se však není možno ztotožnit, neboť nemá oporu v provedeném dokazování, kdy odvolací soud vyjadřuje své přesvědčení o správnosti postupu nalézacího soudu i ohledně námitek uplatněných obžalovanými v jejich opravných prostředcích, v rámci kterých polemizují s hodnotícími závěry nalézacího soudu.
15. Pokud jde o vypořádání se s jednotlivými námitkami konkrétních obžalovaných, pak i přes výše uvedené považuje odvolací soud za vhodné k těmto uvést následující.
16. **Obžalovaný M. R.** ve svém opravném prostředku předně poukázal na změnu výpovědi svědka J. S. v přípravném řízení oproti jeho vyjádření v zápisnicích pořizovaných u finančního úřadu, kde potvrdil reálnou existenci obchodů a svá tvrzení doložil i daňovými doklady a výstupy z účetnictví společnosti XXXXX. K této námitce je možno uvést, že výpověď jmenovaného svědka je zachycena pod bodem 35. odůvodnění napadeného rozsudku a dále se jí zabýval zejména z pohledu jeho věrohodnosti, jak je patrné z bodu 38. odůvodnění napadeného rozsudku. Z tam zachycených úvah nalézacího soudu je patrné, že si byl vědom problematičnosti výpovědi tohoto svědka z pohledu jeho obecné věrohodnosti, kdy opravdu nejprve deklaroval řádnost průběhu daných obchodů a následně v rámci své výpovědi před orgány činnými v trestním řízení tuto svoji výpověď změnil a uvedl, že k žádným obchodům fakticky nedošlo. Nalézací soud pečlivě tuto situaci hodnotil a výpověď svědka dal do kontextu s dalšími ve věci provedenými listinami a dalšími důkazy, které hodnotil komplexně, nezabýval se tedy jen osobou jmenovaného svědka, ale jeho výpověď posuzoval v podstatně širších souvislostech a tomu pak odpovídá i z pohledu odvolacího soudu skutečnost, že jím uváděné údaje v rámci výpovědi před orgány činnými v trestním řízení jsou v logickém souladu s dalšími provedenými důkazy a v tomto směru tedy důvodně dovedl specifickou věrohodnost výpovědi tohoto svědka. S ohledem na jeho zapojení do daného mechanismu obchodování je pak jeho vyjádření a vysvětlení jeho chování logické, mající oporu v provedeném dokazování. Námitku v obdobném duchu uplatnil ve svém opravném prostředku i obžalovaný J.D., kdy poukázal právě na změnu ve výpovědi jmenovaného svědka a navíc zdůraznil, že nalézací soud se v rámci konstrukce skutkového děje opírá právě o výpověď tohoto svědka. Dle jeho názoru měl nalézací soud za účelem odstranění rozporu v jeho výpovědích přinejmenším jmenovaného vyslechnout u hlavního líčení, což se však nestalo a přetrvávající rozpory ve výpovědích tohoto zůstaly nevyjasněny a o věrohodnosti jeho výpovědi pak nelze vůbec hovořit, přesto i v této situaci se nalézací soud o výpověď jmenovaného svědka opírá a také z ní vychází. K této námitce odvolací soud uvádí,

že svědek J. S. svůj postup, tedy onu změnu výpovědi, logicky vysvětlil a dále je možno odkázat na právní pomoc ze Slovenské republiky ve vztahu ke společnosti XXXXX, jak je uvedena pod body 202. a násl. odůvodnění napadeného rozsudku, kdy skutečnosti z této vyplývající podporují výpověď jmenovaného svědka a je z nich patrný i důvod ke změně jeho výpovědi v rámci přípravného řízení, kde byl vyslechnut jako svědek. K další části námitky, že pro přetrvávající rozpory ve výpovědi měl být svědek J. S. vyslechnut nalézacím soudem, je možno uvést, že s ohledem na ve věci shromážděné důkazy neměl nalézací soud potřebu tohoto svědka osobně vyslýchat a tento závěr, tedy jeho správnost, byla stvrzena i procesním postupem stran, které netrvaly na osobním výslechu tohoto svědka, naopak souhlasily se čtením protokolu o jeho výpovědi, který byl shledán procesně použitelným, a proto také nalézací soud vycházel v rámci svých hodnotících úvah z tohoto protokolu o výslechu svědka J. S., jak to uvádí pod bodem 36. odůvodnění napadeného rozsudku. Zde je možno toliko připomenout skutečnost, že pokud strany dají souhlas se čtením protokolu o výslechu svědka, tak tímto v zásadě soudu dávají najevo, že nepovažují jeho výslech před soudem za potřebný a nutný, ale postačuje jim toliko právě přečtení zmiňovaného protokolu o výpovědi svědka. Dlužno dále dodat, že obžalovaný J.D. byl v hlavním líčení, kde byla k důkazu provedena výpověď svědka J. S., zastoupen obhájcem, který nedal nalézacímu soudu najevo nesouhlas s tímto procesním postupem. V zásadě odvolací soud ve shodě se soudem nalézacím považuje jím zvolený procesní postup, tedy toliko přečtením protokolu o výpovědi svědka J. S., za postačující, a to právě s ohledem na další důkazy, které byly předloženy. Zde je opět třeba připomenout, že jejich vyhodnocení bylo provedeno v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr.ř., kdy se nalézací soud zabýval výpovědi svědka jak jednotlivě, tedy „dovnitř“, včetně změny výpovědi, tak i „navenek“, kdy ji hodnotil souhrnně spolu s dalšími ve věci provedenými důkazy, přičemž následné jeho závěry o použitelnosti této výpovědi a její hodnocení jsou vnímány jako správné a souladné se zákonem. Z uvedeného a také z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, že vina obžalovaných nebyla postavena toliko na výpovědi svědka J. S., ale nalézací soud měl k dispozici dostatek důkazů, aby na jejich základě mohl dospět k jednoznačnému závěru o vině obžalovaných. Obžalovaný M.R.se dále v opravném prostředku nesouhlasně vyjádřil k závěrům nalézacího soudu uvedeným pod bodem 257. odůvodnění napadeného rozsudku ve vztahu k obžalovaným J. P., J.D. a Z. N. a dále k údajům svědkyně K., neboť mu není známo, že by se některý z obžalovaných doznával ve smyslu fiktivnosti konkrétních obchodů a svědkyně K. nikdy netvrdila, že podpisy na dokladech nejsou její vlastní. Uvedené vnímá jako nepřesnosti, z nichž nalézací soud vycházel při svém rozhodování. Odvolací soud se v tomto směru ztotožňuje se závěrem odvolatele, nicméně má za to, že se jedná o formulační nepřesnosti, které však buď samy o sobě nebo ve svém souhrnu nemají vliv na jinak správné závěry nalézacího soudu. Pokud jde o ono doznání obžalovaných, pak je možno odkázat na bod 28. odůvodnění napadeného rozsudku, kde nalézací soud popisuje své vnímání výpovědi obžalovaných, a oním částečným doznáním má na mysli jejich účast na tvorbě příslušných dokladů, což bylo prokázáno a vyplývá to také ze skutkové věty napadeného rozsudku, kdy tento jeho závěr je doplněn i o výpovědi dalších svědků a zejména listinné důkazy, které popisují mechanismus jednání jednotlivých obžalovaných. Výpověď svědkyně A. K. je zachycena pod bodem 29. odůvodnění napadeného rozsudku a opravdu tato nikdy netvrdila, že by podpisy na dokladech nebyly její, když vypověděla, že nejspíše o podpisy na předávacích protokolech u konkrétních faktur ji požádal obžalovaný M. R.. Uvedené opět svědčí o správnosti závěru nalézacího soudu ohledně mechanismu jednání obžalovaných, zejména ze strany jmenovaného obžalovaného. Dále svědkyně uvedla, že nebyla přítomna u předání věcí. Pakliže obžalovaný M. R. uvedl, že na základě provedení dokazování nemůže nalézací soud spolehlivě uzavřít, že by jeho vina byla prokázána bez důvodných pochybností, tak s tímto se nelze ztotožnit. Naopak ten pečlivě v dané věci hodnotil provedené důkazy a pokud dospěl k závěru o vině jmenovaného obžalovaného, ale i dalších spoluobžalovaných, pak jej odvolací soud vnímá jako důvodný, správný, mající oporu právě v provedeném dokazování. V tomto směru tedy nemůže obstát ani jeho další námitka, týkající se toho, že nalézací soud nerespektoval princip presumpce nevin, kdy je třeba opakovaně konstatovat,

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Říhová.

že jeho vina byla řádným dokazováním prokázána, hodnocení důkazů nalézacím soudem, jak bylo již výše uvedeno, netrpělo žádnými vadami, vycházelo z široce provedeného dokazování, přičemž nalézací soud striktně postupoval ve smyslu § 2 odst. 6 tr.ř. v rámci hodnocení provedených důkazů, nevytrhával žádné věci či důkazy z kontextu, naopak tyto hodnotil v co nejširších souvislostech, aby mohl dospět k maximálně objektivnímu rozhodnutí, což také učinil.

17. **Obžalovaný J.D.** v doplněném odvolání předně poukázal na jeho součinnost, jež je mu kladena za vinu a která je výslovně spojována s jeho podpisem faktur v krátkosti označených koncovými čísly 10-13 v přiznání k DPH společnosti XXXXX. S takto pojatou součinností odvolatele se rozhodně nelze ztotožnit, neboť je v podstatě minimalizována toliko na jeho podpis příslušných faktur, což však nemá oporu ve skutkové větě napadeného rozsudku, která byla objektivizována na základě obsáhlého a široce provedeného dokazování a podrobného hodnocení důkazů nalézacím soudem. Z popisu skutkové věty k obžalovanému M.R. se mj. ve vztahu k obžalovanému J. D., jakožto jednatelem společnosti XXXXX, podává, že udělil plnou moc M.R., aby jednal a vystupoval za tuto společnost i před správcem daně, dále že M. R. vystavil, event. dal pokyn k vystavení faktur jménem této společnosti na prodej elektroniky a dalšího zboží, faktury za toto předal nebo nechal předat spolu s předávacími protokoly statutárnímu zástupci společnosti XXXXX a XXXXX obžalovanému J. P.. K obžalovanému J.D. dále ze skutkové věty vyplývá, že jako jednatel společnosti XXXXX plnil pokyny obžalovaného M. R. a nechal tohoto do účetnictví společnosti zaevidovat již zmiňované čtyři faktury o prodeji zboží, které jako jednatel podepsal a uvedl je v přiznání k DPH společnosti XXXXX, přičemž si musel být vědom toho, že plnění dle těchto faktur nebylo poskytnuto a uhrazeno, čímž vznikla následně škoda. Z uvedeného je patrné, že ona součinnost je podstatně širší a netýká se jen podpisu zmiňovaných faktur. Pokud dále namítal, že z těchto čtyř faktur podepsal pouze tři, a to v různých vyhotoveních, jak jsou založeny ve spise, pak tato skutečnost odpovídá stavu věci, kdy je možno odkázat i na jeho výpověď pod bodem 22. odůvodnění napadeného rozsudku, kde mj. k podpisu faktur, jež jsou obsahem spisu, uvedl, že pokud obsahují podpis, tak neobjevil nic, aby mohl říci, že se jedná o falšovaný podpis, kdy fakticky potvrdil pravost svých podpisů, a to i na jednotlivých daňových přiznáních.
18. V této souvislosti odvolatel namítl, že nalézací soud nespecifikoval, zda v případech faktur s koncovými čísly 11, 12, 13, které nesou jeho podpis, se jedná o varianty listin, které byly zaúčtovány a se kterými je spojován popsáný škodlivý následek. K tomuto je možno uvést, že z logiky věci ano a je možno i odkázat na výše uvedené ohledně jeho vyjádření k podpisům na jednotlivých dokladech založených ve spise. Pakliže dále namítl, že není zřejmé, kde se jednotlivé varianty listin vzaly, tedy z jakého pramene byly získány, pak předně je možno odkázat jednak na body 106.-133. odůvodnění napadeného rozsudku, kde jsou popsány rozhodné důkazy ve vztahu ke společnosti XXXXX, včetně části hodnotící úvahy nalézacího soudu. Dále pak na bod 263. odůvodnění napadeného rozsudku, kde nalézací soud hodnotí nejen jednání obžalovaného J.D. z pohledu jednatele společnosti, kterou vědomě dal k dispozici obžalovanému M.R. a vystupoval tak jako „bílý kůň“ a kde nalézací soud také popsal dopady tohoto jeho jednání do sféry práv a povinností jeho jako jednatele společnosti. Konkrétní odpověď na tuto námitku dala státní zástupkyně v hlavním líčení konaném dne 5. 4. 2022 (č.l. 2794 a násl.), kdy uvedla, že jelikož důkazy byly opatřovány z různých zdrojů, proto jsou v několika paré. Tyto byly vydávány v daňovém řízení společnosti XXXXX, dále v rámci daňového řízení u společnosti XXXXX, resp. při kontrole poskytnutí zdanitelného plnění u společnosti XXXXX, XXXXX a XXXXX. Všechny listiny jsou řádně označeny. Jako další zdroj důkazů byly listiny opatřené v rámci domovní prohlídky u obžalovaného M. R. a dále pak listiny, které byly opatřeny od pana P., který vydal obsah kanceláře v tehdejší době obžalovaného M. R.. Všechny tyto důkazy jsou obsahem spisového materiálu a jsou shromážděny proto, aby si soud mohl učinit obraz o tom, jakým způsobem bylo vedeno účetnictví uvedených společností, kdo za ně jednal a jakým způsobem byly vystavovány jménem těchto společností faktury. Skutečností, že faktury mají různou podobu, jsou na nich

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Říhová.

různé podpisy v různých místech, jsou způsobeny situací, že jsou právě předkládány v různých podobách a různým subjektům. Toto vysvětlení státní zástupkyně v rámci její závěrečné řeči má oporu v předloženém spisovém materiálu a skutečnosti, týkající se jednotlivých faktur, na kterých se nacházejí podpisy jednatelů, event. nečitelné podpisy, event. podpisy obžalovaného M. R. či jeho parafy, pak dokreslují situaci tak, jak byla zjištěna provedeným dokazováním v rámci mechanismu páchání předmětné trestné činnosti konkrétními obžalovanými. Tedy závěry o vině nejen obžalovaného J. D., ale i dalších spoluobžalovaných mají oporu v konkrétních důkazech, které nalézací soud patřičným způsobem hodnotil a jeho závěry pak našly oporu ve formulaci skutkové věty. V odůvodnění napadeného rozsudku nalézací soud v rámci konkrétních společností, jimiž se podrobně zabýval stejně tak jako společností XXXXX, poukazuje na řadu opakujících se dokladů, faktur, které hodnotí, věnuje jim náležitou pozornost a nelze se tedy ztotožnit se závěrem obžalovaného J.D. a, že by se s těmito nevyporádal. Z těchto důvodů je rozsudek také podrobnější a obsáhlejší, což dle názoru odvolacího soudu není od věci, neboť se v něm nalézací soud snažil o co nejkompresnější přístup k předložené důkazní materii a jejímu hodnocení. Z odůvodnění napadeného rozsudku je srozumitelné, z jakých důkazů nalézací soud vycházel, a to i v případě konkrétních faktur uvedených ve skutkové větě napadeného rozsudku ve vztahu ke společnosti XXXXX a námitky k těmto z pohledu originálů předložených státním zástupcem odvolací soud vnímá jako irelevantní.

19. Obdobnou situaci namítá odvolatel i ve vztahu k tzv. předávacím protokolům, přičemž v reakci je možno odkázat na výše uvedené, jakož i na hodnotící závěry, k nimž dospěl v napadeném rozsudku nalézací soud. Je třeba vycházet z popisu a rozsahu oné součinnosti obžalovaného J.D. a tak, jak vyplynula z provedeného dokazování a našla místo v popisu skutkové věty, kdy jedinou skutečností není toliko podpis faktur či předávacích protokolů, když navíc o těchto zde hovořeno ani není, a to s ohledem na logiku celé věci, mechanismus a role jednotlivých aktérů, tedy obžalovaných, včetně obžalovaného J. D..
20. Ten dále s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp.zn. 5 Tdo 130/2010, namítl nedostatky ve specifikaci existence jednání, v jehož důsledku měla být odvedena nižší částka, než jaká ze zákona odvedena měla být, dále, že mezi jednáním obviněného a neodvedením daně musí existovat příčinná souvislost a absenci úmyslného jednání. Dle jeho názoru v napadeném rozsudku nalézací soud dostatečně nepopsal jeho jednání, v důsledku kterého měl konkrétní daňový subjekt odvést nižší částku DPH, než jakou dle zákona odvést měl a zejména pak neidentifikoval příčinnou souvislost mezi takovýmto jednáním a škodlivým následkem. S tímto závěrem se nelze ztotožnit, neboť ve skutkové větě nalézacího soudu je jednání obžalovaného J.D. a dostatečným a přezkoumatelným způsobem popsáno a pokud jde o identifikaci příčinné souvislosti mezi jeho jednáním a škodlivým následkem, pak tato vyplývá z logiky věci, kdy je dána jeho jednáním jako pomocníka a rovněž je ve výroku patřičným způsobem popsána. Je možno opakovaně konstatovat, že veškeré skutečnosti, které vtělil nalézací soud do skutkové věty napadeného rozsudku ohledně všech obžalovaných, mají oporu v provedeném dokazování. Dále je pak možno odkázat na body 254. a zejména 263. napadeného rozsudku, kde se nalézací soud s ohledem na povahu věci zabýval obhajobou jednotlivých obžalovaných, jednatelů dodavatelských společností a tedy i obžalovaného J.D.
21. K námitce obžalovaného J.D., že z provedeného dokazování, z jeho výpovědi i výpovědi spoluobžalovaného M.R.vyplynulo, že veškerou relevantní činnost podnikatelských subjektů, popsaných ve výroku napadeného rozsudku, zajišťoval právě tento obžalovaný a nikoli on, je třeba poukázat jednak na závěry nalézacího soudu pod bodem 263. odůvodnění napadeného rozsudku a dále připomenout, že v předmětné věci byl statutárním orgánem společnosti XXXXX obžalovaný J.D., který také podepsal daňová přiznání, což vyplývá z bodu 123. a násl. napadeného rozsudku, kdy v rámci připomenutí jeho výpovědi je možno uvést, že podpisy tam uvedené seznal jako svými. A to nejen na těchto dokladech, ale i dalších jako např. na fakturách apod. tak, jak na to poukazoval sám ve svém opravném prostředku. Pakliže namítl, že výsledky provedeného dokazování nekorespondují popisu jednotlivých částí jednání

- přičítaných mu nalézacím soudem, tak s tímto závěrem se nelze ztotožnit, kdy se jedná o jeho názor, který však nemá oporu ve výsledcích provedeného dokazování tak, jak to vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku ve vztahu.
22. Obžalovaný dále nesouhlasil s hodnocením věrohodnosti jeho obhajoby v tom, jakým způsobem nalézací soud dospěl k závěru o motivu jeho jednání, když své jednání charakterizoval jako naivní a nedbalé, v žádném případě jako jednání, které by úmyslně směřovalo ke spáchání trestného činu či ke srozmění s tímto. V reakci na uvedené je možno odkázat opětovně na bod 263. odůvodnění napadeného rozsudku, kde se nalézací soud zabývá postavením obžalovaného J.D. a z pohledu jednatele společnosti XXXXX v návaznosti na jeho práva a povinnosti a jejich následným porušením z pohledu zapojení se do předmětné trestné činnosti, jakožto pomocník hlavního pachatele. Problematikou motivu jednání se nalézací soud zabýval pod bodem 281. odůvodnění napadeného rozsudku, kdy argumentaci tam uvedenou odvolací soud vnímá jako logickou a přiléhavou, mající oporu v provedeném dokazování. Rozhodně není možno jednání odvolatele tak, jak uvádí, chápat jako nedbalé či naivní, ale nalézací soud je správně vyhodnotil z pohledu naplnění znaků nepřímého úmyslu dle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Uvedené námitky v tomto směru tedy nemohou obstát.
  23. V případě subjektivní stránky se odvolatel v opravném prostředku neztotožnil se závěrem nalézacího soudu, prezentovaným v napadeném rozsudku, ale dle jeho názoru lze z úvah nalézacího soudu dovést spíše existenci zavinění ve formě nedbalosti na jeho straně. Jak již bylo uvedeno, odvolací soud oproti názoru odvolatele je přesvědčen, že nalézací soud věnoval otázce subjektivní stránky trestného činu, konkrétně příslušné formě zavinění, ve vztahu nejen k němu, ale i k dalším spoluobžalovaným, patřičnou pozornost, což vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, konkrétně ze zmiňovaných pasáží bodu 263. a zejména bodu 280., pročež na tyto je možno v krátkosti v podrobnostech odkázat.
  24. Obžalovaný také namítl, že nalézací soud nerozlišoval mezi odpovědností člena statutárního orgánu obchodní společnosti, definovanou normami práva občanského, a odpovědností trestní, kdy se měl důsledně zabývat hranicí mezi trestní a netrestní odpovědností, na což však v předmětné věci rezignoval. V reakci na uvedené je možno odkázat na bod 285. odůvodnění napadeného rozsudku, kde se nalézací soud zabývá ustanovením § 12 odst. 2 tr. zákoníku, dle kterého *trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu*. S argumentací tam uvedenou se odvolací soud plně ztotožnil, vnímá ji jako přiléhavou, včetně následného závěru, k němuž nalézací soud dospěl, že v daném případě stupeň společenské škodlivosti trestného jednání, a to nejen obžalovaného J. D., ale i zbývajících spoluobžalovaných je zvyšován vyšší hranicí škody a sofistikovaností trestné činnosti a nelze proto z pohledu zásady subsidiarity trestní represe uvažovat o jiném procesním postupu než trestněprávním.
  25. Pakliže odvolatel dále namítl, že není trestán za svoji aktivní součinnost na krácení DPH v časovém rozmezí nejvýše jednoho čtvrtletí roku 2010 ve čtyřech konkrétně daných případech, ale za svoje působení nejen ve společnosti XXXXX, ale i v dalších společnostech a za období nejméně 10 let, pak toto je dle přesvědčení odvolacího soudu ničím nepodložený názor odvolatele. Jak již bylo výše naznačeno, širší provedeného dokazování také odpovídá rozsáhlost a podrobnost odůvodnění napadeného rozsudku. Pod bodem 237. odůvodnění napadeného rozsudku nalézací soud uvádí, že předmětné trestní řízení vychází primárně z širšího prověřovaného mechanismu obchodů s díly výpočetní techniky, včetně odkazu na obchodní řetězec. Pro podrobnou orientaci ve věci se zabýval také vzájemnými vazbami jednotlivých obžalovaných, jejich provázaností se společnostmi, které v této věci figurují, ale i mimo ně (body 246.-252. odůvodnění napadeného rozsudku) a z tohoto pak dovedl pro potřeby předmětné věci úzkou propojenost jednotlivých obžalovaných s osobou obžalovaného M. R.. Je třeba uvést, že nalézací soud se

z pohledu podané obžaloby, zabýval toliko žalobním návrhem a onen širší záběr dokazování před nalézacím soudem umožňuje dokreslení celé rozsáhlé situace, kdy se nejedná jen o tuto trestní věc, ale tato byla vyčleněna z dalšího prověřovaného jednání ze strany policejních orgánů. Rozhodně tedy není odvolatel trestán za jednání v období 10 let u různých společností, ale je uznán vinným jen za jednání, popsané ve skutkové větě napadeného rozsudku, které se ho jednoznačně dotýká.

26. **Obžalovaný Z. N.** ve svém opravném prostředku předně namítl, že nebylo prokázáno nalézacím soudem jednání, které je ve vztahu k němu uvedeno v napadeném rozsudku. Zde je možno v reakci na tuto námitku odkázat na argumentační rovinu uvedenou výše, týkající se v zásadě stejné námítky, kterou uplatnil spoluobžalovaný J.D.. Je třeba poukázat na mechanismus jednání jednotlivých spoluobžalovaných, předně na vymezení jednání obžalovaného M.R.ve výroku napadeného rozsudku a následně pak konkrétně na jednání obžalovaného Z. N., kdy tam popsané skutečnosti vyplývají jednak z vlastního doznání jmenovaného obžalovaného, pokud jde o vztah ke spoluobžalovanému M.R., k vedení společnosti, jakož i k podepisování faktur, kdy tato skutečnost je potvrzena i závěry odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví zkoumání ručního písma, jak to vyplývá z bodu 69. odůvodnění napadeného rozsudku, včetně následných závěrů nalézacího soudu. Ve vztahu k tomuto obžalovanému je možno toliko připomenout, že jeho výpověď se nachází pod body 17.-20. odůvodnění napadeného rozsudku, kdy jeho další část pod body 68.-104. je věnována společnosti XXXXX, kde nalézací soud popisuje jednotlivé důkazy listinného charakteru ve vztahu k této společnosti a ve vztahu k jednání jmenovaného obžalovaného, včetně dispozičního práva k účtu této společnosti, jakož pak i k daňovým příznáním za příslušná zdaňovací období. Dále pak je možno odkázat na pasáž pod bodem 263. odůvodnění napadeného rozsudku, kde se nalézací soud zabývá a hodnotí obhajobu obžalovaného Z. N. z pohledu jeho jednání k jednání hlavního pachatele, zejména M.R.. Dále pak pod bodem 273. odůvodnění napadeného rozsudku je slovy zákona popsáno účastenství ve formě pomoci dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku s dopadem nejen na obžalovaného Z. N., ale i spoluobžalovaného J.D. a pod bodem 280. odůvodnění napadeného rozsudku se nacházejí úvahy nalézacího soudu ohledně formy zavinění, kdy má za nepochybně prokázáno, s čímž se odvolací soud ztotožnil, že obžalovaný formálně vystupoval jako statutární zástupce společnosti XXXXX, kterou však fakticky ovládal spoluobžalovaný M.R. a on, tedy obžalovaný Z. N., plnil toliko úlohu tzv. „bílého koně“, kdy v zásadě v podrobnostech je možno odkázat na citované pasáže a přílehlavou argumentaci nalézacího soudu tam uvedenou. Odvolací soud tento závěr vnímá jako správný z pohledu mechanismu páčání trestné činnosti předmětnou skupinou obžalovaných, logický a důvodný, přičemž k jeho formulaci měl nalézací soud k dispozici dostatek důkazů, a to výpovědí obžalovaného počínaje, přes svědecké výpovědi až po odborné vyjádření či důkazy listinného charakteru. V reakci na další námitku obžalovaného Z. N., ohledně hodnocení věrohodnosti jeho výpovědi, je možno odkázat na bod 20. odůvodnění napadeného rozsudku, kde nalézací soud hodnotil výpověď tohoto obžalovaného nejen samo o sobě, ale i spolu s dalšími ve věci provedenými důkazy a závěr, k němuž následně dospěl i s ohledem na zajištěný obsah hard disku počítače obžalovaného M.R. tak, jak je o tom pojednáno pod citovaným bodem napadeného rozsudku, odvolací soud vnímá jako logický a důvodný. Závěry nalézacího soudu, jež v naznačeném směru obžalovaný atakoval ve svém opravném prostředku, byly učiněny v kontextu dalších ve věci provedených důkazů a rozhodně se nejedná o jeho zcestné dedukce, jak je označil obžalovaný ve svém opravném prostředku.

27. Vzhledem k uvedeným skutečnostem, jakož i s přihlédnutím k pasážím napadeného rozsudku, ve kterých se nalézací soud zabýval obhajobou jednotlivých obžalovaných, na které je možno odkázat, je třeba konstatovat, že ta byla provedeným dokazováním vyvrácena, a proto odvolací soud námitky obžalovaných, uplatněné v jejich opravných prostředcích, atakující

problematiku skutkových zjištění, hodnocení důkazů a následné právní kvalifikace vyhodnotil jako nedůvodné, nemající vliv na správnost závěrů nalézacího soudu. Nebyly tak shledány důvody pro zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. b) či písm. c) tr.ř.

28. Nalézací soud nepochybil, pokud jednání obžalovaných M.R. a J.P. v bodech 1.-6. výroku napadeného rozsudku podřadil pod znaky skutkové podstaty zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) tr. zákoníku ve znění účinném od 1. 10. 2020 ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a obžalovaných J.D. a v bodech 1., 2. a 4. a Z. N. v bodech 2., 3. a 4. pod znaky skutkové podstaty zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) tr. zákoníku ve znění účinném od 1. 10. 2020 ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku ve formě pomoci dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, přičemž jeho úvahy ohledně uvedených právních kvalifikací jednání jednotlivých obžalovaných se nacházejí pod body 267.-286. odůvodnění napadeného rozsudku. Je možno ztotožnit se s jeho závěrem, že obžalovaní svým jednáním naplnili po objektivní a subjektivní stránce zákonné znaky uvedených skutkových podstat. Nalézací soud s oporou provedeného dokazování odůvodnil naplnění jednotlivých zákonných znaků základní skutkové podstaty zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, jakož i znaků podmiňujících použití vyšší trestní sazby z pohledu toho, že obžalovaní se jednání dopustili ve značném rozsahu a spáchali takový čin nejméně se dvěma osobami. Dále se zabýval podmínkami spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku ohledně obžalovaných M. R. a J. P., které důvodně měl za splněné. Jelikož předpokládaný následek ze strany obžalovaných nenastal, a to díky obezřetnosti správce daně, tedy finančního úřadu, který část uplatněného nároku na odpočet daně nevyplatil, bylo důvodně jednání obžalovaných posouzeno jakožto pokus trestného činu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Rovněž tak i závěry, týkající se účastenství ve formě pomoci dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku mají oporu v provedeném dokazování ve vztahu k obžalovaným J. D. a Z. N., kteří svým jednáním, podrobně popsáním ve výroku napadeného rozsudku, jakožto formálně statutární zástupci společností zapojených do fakturačního řetězce se na trestné činnosti podíleli minimálně umožněním vystavení a podepsání nepravdivých faktur, čímž vytvořili podmínky k tomu, aby se další spoluobžalovaní, a to M.R. a J. P., pokusili u správce daně uplatnit neoprávněný nárok na vyplacení nadměrného odpočtu DPH. Otázkou subjektivní stránky trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 tr. zákoníku se nalézací soud zabýval pod bodem 278. a násl. odůvodnění napadeného rozsudku, kdy pokud jde o zavinění, jakožto obligatorní znak subjektivní stránky tohoto trestného činu, pak v tomto směru důvodně v případě obžalovaných M.R. a J.P. dovodil, že tito se jednání dopustili v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a obžalovaní J. D. a Z. N. se jednání dopustili nejméně v úmyslu nepřímém dle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, přičemž v tomto směru je možno odkázat na přílehlavou argumentaci pod body 279.-280. odůvodnění napadeného rozsudku. Nalézací soud se předmětnou věcí zabýval také z pohledu trestnosti činu dle § 2 odst. 1 tr. zákoníku (bod 284. odůvodnění napadeného rozsudku), jakož pak i z pohledu zásady subsidiarity trestní represe, upravené v ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku (bod 285. odůvodnění napadeného rozsudku), jak již bylo o této problematice pojednáno výše v reakci na odvolací námítky obžalovaného J.D. Jelikož odvolací soud neshledal v úvahách a následně ani v závěrech nalézacího soudu, týkajících se právní kvalifikace jednání obžalovaných, žádných vad či pochybení, proto se s těmito plně ztotožnil a je tak možno v podrobnostech na ně odkázat. Nebyl tak shledán důvod k zásahu odvolacího soudu do napadeného rozsudku z hledisek uvedených v ustanovení § 258 odst. 1 písm. d) tr.ř.
29. Obžalovaní M. R., J. D. a Z. N., jakož i státní zástupce v neprospěch obžalovaného J. P. svými opravnými prostředky napadli i **výrok o trestu** a za této situace bylo proto povinností odvolacího soudu zabývat se i tímto výrokem. Úvahy nalézacího soudu, pokud jde o otázku trestu, se nacházejí pod body 287.-322. odůvodnění napadeného rozsudku, kdy pod body 287.-288. se zabýval obecnými východisky a kritérii, která respektoval a z nichž následně vycházel v rámci svých úvah o druhu a výměře trestu jednotlivému konkrétnímu obžalovanému. Z opravných prostředků obžalovaných J.D., Z. N. a v části také M.R. vyplývá, že tito, byť atakují výrok o trestu, tak prioritně, což vyplývá z jejich konečných návrhů u veřejného zasedání, jakož i z návrhů v písemně odůvodněných opravných prostředcích, se

domáhají po zrušení napadeného rozsudku jiného rozhodnutí, a to buď zproštění obžaloby nebo vrácení věci nalézacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí, tedy víceméně je tento výrok napaden formálně. Obžalovaný M.R. alternativně navrhl, aby mu byl uložen mírnější trest. Jak bylo výše uvedeno, bylo zjištěno pochybení nalézacího soudu ve výroku o trestu, a to ve vztahu k **obžalovanému M.R.**, což vedlo k částečnému zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr.ř., když vadnou byla shledána jen část napadeného rozsudku, kterou bylo možno oddělit od ostatních. Podstata zjištěného pochybení spočívá v tom, že jmenovanému obžalovanému byl uložen nepřiměřený trest z pohledu jeho výměry. Pokud jde o úvahy nalézacího soudu, týkající se problematiky trestu obžalovanému M.R., pak tyto se nacházejí pod body 289.-294. odůvodnění napadeného rozsudku. V rámci těchto se zabýval poměry obžalovaného, jeho osobou, osobností a v rámci této jeho charakterovými rysy s ohledem na jeho předchozí odsouzení Městským soudem v Brně, sp.zn. 5 T 161/2008, dále pak možnostmi nápravy, hodnotil okolnosti polehčující, přitěžující, majetkové poměry obžalovaného, míru škodlivosti jeho jednání a zejména pod bodem 291. odůvodnění napadeného rozsudku pak skutečnosti, které zohlednil v rámci svých úvah ohledně výměry trestu odnětí svobody. V zásadě odvolací soud se skutečnostmi, které soud nalézací ve vztahu k obžalovanému v rámci svých úvah o trestu učinil, není ve sporu, tyto jsou souladné se zákonem, nicméně dle přesvědčení odvolacího soudu některé v rámci svých úvah vůbec nehodnotil nebo jim dal jiný význam, než u dalších spoluobžalovaných. Mimo jeho pozornost tak zůstalo, že jednání obžalovaného bylo právně kvalifikováno jako pokus zločinu, tedy k očekávanému následku nedošlo, což nepochybně má vliv na míru škodlivosti jeho jednání. Pokud jde o problematiku délky doby, která uplynula od spáchání trestného činu, pak tuto skutečnost zohlednil ve prospěch obžalovaného, nicméně dle názoru odvolacího soudu jiným způsobem, než jak tak učinil u obžalovaných J.D. a či Z. N.. I ve vztahu k těmto vzal do úvahy skutečnost, že od spáchání trestného činu uběhlo 12 let, přičemž tuto hodnotil jako zcela zásadní skutečnost, přičemž k této okolnosti v případě obžalovaného M.R. již takto nepřistupoval, toliko ji konstatoval. Po vyhodnocení všech rozhodných skutečností, jak z nich vycházel v napadeném rozsudku nalézací soud, není možno dospět ke stejnému závěru, že v zásadě uložený trest v dané výši je odpovídající, když by event. bylo možno ukládat i trest kolem poloviny zákonné trestní sazby, a to s ohledem na zjištěný stupeň společenské škodlivosti jednání obžalovaného. Dle přesvědčení odvolacího soudu a při respektování i hrozící trestní sazby (zákonně rozpětí trestní sazby u § 240 odst. 2 tr. zákoníku činí 2-8 let) je přiměřeným trest odnětí svobody ve výměře 3 roků. S ohledem na výměru tohoto trestu pak bylo zvažováno, zda je třeba na obžalovaného působit přímým výkonem nebo zda stačí toliko pohružka trestem ve formě podmíněného odkladu výkonu trestu odnětí svobody s např. delší zkušební dobou. V tomto směru se odvolací soud ztotožnil s úvahami soudu nalézacího, kdy s ohledem na stupeň narušenosti obžalovaného, na míru jeho angažovanosti v předmětné trestní věci, její sofistikovánosti, na výši hrozící škody, na dlouhodobost jednání a i na jeho škodlivost, již není možno i přes dlouhou dobu, která uplynula od spáchání trestného činu, rozhodnout jinak, než, že na obžalovaného je třeba působit již přímým výkonem trestu odnětí svobody, a proto byl v souladu se zákonem pro výkon tohoto zařazen podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou. Jako vedlejší trest pak byl obžalovanému ve shodě s nalézacím soudem uložen peněžitý trest podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, a to ve výši 500 denních sazeb po 1 000 Kč, tedy v celkové výši 500 000 Kč, kdy k důvodnosti tohoto trestu je možno odkázat na jeho příléhavé odůvodnění nalézacím soudem pod bodem 293. odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se soud odvolací ztotožnil. Odvolací soud je přesvědčen, že kombinace uložených trestů bude mít na obžalovaného patřičný výchovný vliv.

30. K otázce trestu obžalovaný M.R. ve svém opravném prostředku namítl, že nalézací soud zcela zjevně přihlížel k odsouzením, která byla zahlazena, a dokonce uvedl, že se projednávané trestné činnosti dopouštěl v době podmíněného odsouzení, kdy tato skutečnost má svědčit o jeho ochotě respektovat či nerespektovat společenská pravidla. Dle názoru odvolacího soudu soud nalézací postupoval správně, kdy je třeba toliko na vysvětlenou uvést, že nalézací soud k předchozím odsouzením obžalovaného nepřihlížel jakožto k okolnosti přitěžující. Odsouzení Městským soudem v Brně, sp.zn. 5 T 161/2008, bylo hodnoceno v rámci osoby a osobnosti obžalovaného, jeho charakteru, jak to vyplývá z bodů 289. a 291. odůvodnění napadeného rozsudku. Tedy k tomuto odsouzení nalézací soud přihlížel toliko v rámci hodnocení osoby

obžalovaného. Pokud ten dále namítl, že měl nalézací soud uvést, že se projednávané trestné činnosti dopouštěl v době podmíněného odsouzení, pak tato skutečnost je pravdivá, neboť předmětné trestné činnosti se opravdu dopouštěl v době, kdy se měl chovat naprosto jiným způsobem a uvedené opět soud hodnotil z pohledu toho, jak obžalovaný respektoval či nerespektoval společenská pravidla a zákony republiky. Ve své další námitce pak obžalovaný poukázal na délku doby, která uplynula od spáchání trestné činnosti, kdy je to více než 12 roků a tato skutečnost má jednoznačně vliv na výši trestu, přičemž nalézací soud tuto zcela opomenul. Jak bylo výše uvedeno, nalézací soud v rámci svých úvah o výměře trestu hodnotil i tuto skutečnost, nicméně hodnotil ji dle názoru odvolacího soudu nedostatečným způsobem, tedy v neprospěch obžalovaného, v tomto směru tato námitka byla vyhodnocena jako důvodná a v zásadě našla odraz v rámci stanovení nového, mírnějšího trestu, který byl uložen obžalovanému M.R.. Uložením trestu odnětí svobody v nižší výměře oproti napadenému rozsudku pak je jistým způsobem kompenzováno i porušením práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, jak na to poukázal obžalovaný ve svém opravném prostředku.

31. **Státní zástupce** se ve svém opravném prostředku domáhal zpřísnění uloženého trestu **obžalovanému J. P.**, a to v té podobě, že mu bude stanoven podmíněný odklad výkonu trestu odnětí svobody s dohledem dle § 84 a § 85 odst. 1 tr. zákoníku a bude stanovena zkušební doba v maximální délce. Ve veřejném zasedání intervenující státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci modifikoval tento návrh, když zejména s ohledem na věk obžalovaného již nenavrhoval podmíněný odklad výkonu trestu odnětí svobody s dohledem dle § 84 tr. zákoníku, ale setrval na stanovení maximální zkušební doby ve smyslu § 85 odst. 1 tr. zákoníku. Úvahy nalézacího soudu, pokud jde o trest obžalovanému J. P., se nacházejí pod body 295.-300. odůvodnění napadeného rozsudku, a je z nich patrné, z jakých skutečností při svém rozhodování o druhu a výměře trestu vycházel. Zabýval se osobou obžalovaného, jeho osobností, poměry, možnostmi nápravy, stupněm jeho narušenosti, hodnotil okolnosti polehčující i přitěžující, škodlivost jeho jednání, jeho majetkové poměry, roli a podíl na páčání trestné činnosti, výši hrozící škody a také délku doby, která uplynula od spáchání trestného činu. V rámci svých úvah o tom, že výkon uloženého trestu je možno podmíněně odložit, pak hodnotil osobní poměry obžalovaného, k němuž nejsou žádné negativní poznatky, žije spořádaným životem, dále jeho věk, kdy je starobním důchodcem a následně i na hrozící následek, kdy má za to, že trest odnětí svobody ve výměře 3 roků s podmíněným odkladem jeho výkonu na dobu 3 let je plně postačující, jakožto prostředek působení na výchovu obžalovaného. S tímto jeho názorem se odvolací soud plně ztotožňuje, když neshledal pochybení v postupu nalézacího soudu, který hodnotil veškeré rozhodné skutečnosti, mající vliv na ukládání trestu. Pakliže odvolatel srovnával uložený trest s tresty, které byly uloženy dalším spoluobžalovaným, kteří již nebyli pachatelé, ale toliko účastníky a jednali z pozice tzv. bílých koňů, pak v případě tohoto obžalovaného nalézací soud zvažoval uložení peněžitého trestu, nicméně jej neuložil, neboť obžalovaný je ve starobním důchodu a z tohoto titulu má obecně omezené možnosti výdělku, kdy navíc jsou mu strhávány exekuční platby, s ohledem na exekuce v řádu milionů korun. Proto tedy tento druh trestu uložen nebyl, neboť by byl zjevně nevymahatelný. Nicméně trest odnětí svobody nebyl obžalovanému uložen jako samostatný, ale jako vedlejší trest mu byl uložen trest zákazu činnosti, kdy jeho důvodnost pod bodem 300. odůvodnění napadeného rozsudku nalézací soud příležitostně odůvodnil a je možno v tomto směru na jeho argumentaci odkázat. Obžalovanému tak byly uloženy dva druhy trestů, které ve své kombinaci na něj budou nepochybně výchovně působit a odvolací soud tak trest uložený obžalovanému J. P. ve svém souhrnu považuje za zákonný a přiměřený, plně odpovídající požadavkům generální i individuální prevence, a proto nebylo odvolání státního zástupce vyhověno.

32. **Obžalovaní J.D. a Z. N.** se ve svých opravných prostředcích, jak bylo výše uvedeno, napadli výroky o trestu víceméně formálně, neboť jejich prioritou bylo jiné meritorní rozhodnutí. Nicméně odvolací soud přezkoumal ve vztahu k oběma výroky o uložených trestech, kdy v případě obžalovaného J.D. se úvahy nalézacího soudu v tomto směru nacházejí pod body 301.-307. odůvodnění napadeného rozsudku a v případě obžalovaného Z. N. pod body 315.-322. odůvodnění napadeného rozsudku. Z uvedených pasáží stejně jako u obžalovaného J.P. je patrné, z jakých skutečností nalézací soud vycházel, jaké byly jeho úvahy, a k jakým

závěrům následně dospěl. Zabýval se osobami obou obžalovaných, jejich osobnostmi, poměry, možnostmi nápravy, jejich soudní minulostí, hodnotil okolnosti polehčující, přitěžující, jakož i jejich postavení v rámci projednávané trestné činnosti, kdy nebyly hlavními pachateli, ale vystupovali v pozici pomocníka, vyšší hrozící škody, jakož i míru škodlivosti jejich jednání a rovněž i skutečnost, že od spáchání trestného činu uběhlo již 12 roků. V rámci úvah o podmíněném odkladu trestu odnětí svobody pak přihlédl opět k osobním poměrům obžalovaných, kteří od spáchání protiprávního jednání žijí řádným životem a jsou osobami prvotrestanými, přičemž v rámci hodnocení možnosti resocializace z pohledu výchovného působení na jejich osoby dospěl k závěru, že s ohledem na jejich věk a zachovalost není nutno na ně působit přímým výkonem trestu. Pakliže za této situace oběma obžalovaným nalézací soud uložil tresty odnětí svobody v trvání 2 roků, a to v rámci trestní sazby, která je u § 240 odst. 2 tr. zákoníku dána rozpětím 2-8 let, tedy na samé spodní hranici tohoto zákonného rozpětí, pak nelze hovořit o tom, že by tento trest, pokud jde o výměru, byl nepřiměřeně přísný. Oběma obžalovaným byl výkon trestu podmíněně odložen na shodnou zkušební dobu v trvání 3 let, pak i v tomto směru nalézací soud postupoval v souladu se zákonem a výměra zkušební doby u obou odpovídá jejich osobám, jakož i charakteru předmětné trestné činnosti. Oběma obžalovaným byly uloženy vedlejší tresty, a to trest zákazu činnosti a peněžitý trest, přičemž je možno odkázat na příslušné pasáže napadeného rozsudku u každého z obžalovaných, kde nalézací soud přiléhavým způsobem odůvodnil své závěry, pokud jde o konkrétní druh vedlejšího trestu z pohledu naplnění zákonných podmínek, umožňujících jeho uložení, délky trestu zákazu činnosti a stanovení výše peněžitého trestu. Ve shodě s nalézacím soudem je i soud odvolací toho názoru, že tresty ve své vzájemné kombinaci budou patřičně výchovně působit na obžalované. Je tedy možno uzavřít, že tresty uložené obžalovaným J.D. a Z. N. ve svém souhrnu odvolací soud považuje za zákonné a přiměřené, plně odpovídající požadavkům individuální a generální prevence, proto nebylo třeba jeho zásahu do výroku o trestech.

33. S ohledem na výše uvedené byly proto námitky obžalovaných J. D. a Z. N. a státního zástupce, uplatněné v jejich opravných prostředcích, vyhodnoceny jako nedůvodné, a proto byla podle § 256 tr.ř. jejich odvolání jako nedůvodná zamítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Brně). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm.

a) až m) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 29. listopadu 2022

JUDr. Jiří Zouhar v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Říhová.

**Ivana
Říhová**

Digitálně podepsal
Ivana Říhová
Datum: 2023.01.03
13:15:49 +01'00'